

բաշխի՛ր՝ իր պատկառում երախտագիտու-
թեան հարկը կ'մատուցանէ իր մեծագոյն
աշխատանքներուն, իր անմահ թարգ-
մանիչներուն, որոնց ոգիք՝ իրենց բազ-
մադարեան թմբիրը պահ մը թօթափած՝
իցի՛ւ յառնէին տեսնելու համար իրենց
զաւակները իրենց պաշտելի յիշատակով
ձեռն ի ձեռն միացած, և դիտելու հա-
մար յուսալից ծիածանը, որ իր երփնա-
գեղ աղեղը վերստին կ'նետէ ձիւնասպի-
տակ վեհապանծ ճակատին վրայ ալեւոր
Արարատին, այլ մանաւանդ անոր հո-
վանւոյն ներքեւ, հայրենի սուրբ հողին
տակ, Օշականի նուիրական սրբարանին
մէջ հանգչող այն սրբասուն ու մեծա-
գործ Հայուն, որ այնքան տառապեցաւ
իր ազգին համար, անոր՝ որուն համար
Խորենացին կ'ըսէ. «Գերազանցեալ քան
զամենայն որք զայնու ժամանակաւ էին
առաքինիք»։ Եւ շատ մը գովեսաներէ
վերջը, զանոնք կ'լրացնէ ըսելով.
«Զբո՛լոր ուղղութիւնս նորա ոչ բա-
ւական եմ ասել», անոր, որ Հայ լեզուն
օժտեց ուրիշ ազգերու նախանձը շարժե-
լու շափ հարուստ այբուբէնով մը, և
նովին իսկ գործով կարող ըրաւ Հայ լե-
զուն գրականութիւն մ'ունենալու և ի-
մացական ամէն սեռերը լրիւ մշակելու,
հին Հելլէնական գրական և իմաստասի-
րական երկերն հեշտիւ վերծանելու և
թարգմանելու ատակ հարուստ լեզու մը
դարձնելով զայն, վերջապէս Հայ դըւյ-
րութեանց այս անմահ բարերարին ոսկե-
րոտին՝ Հայոց Զուարթունը հրճուանքի
սարսուռով թո՛ղ խայտացնէ այսօր, զի
անհ' անոր խնկելի դարձբարանին աղջա-
մուղջէն ելլող անտեսանելի լոյսը՝ իբր
նոր իմն Թէօնթկէնեան ճառագայթ՝ հնգե-
տասան դարերու խաւարը պատռելով,
մեր շլացած աչքերուն կ'ցոլացնէ այն
տառերը, որոնք իր սրտէն բղխելով իր
կուրծքին վրայ գծուեցան։